

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

Választmányi ülés.

Az Országos Erdészeti Egyesület igazgató-választmánya 1942. évi május hó 19-én d. e. 11 órai kezdettel az egyesület székházában ülést tartott, amelyen megjelentek: *Waldbott Kelemen* báró elnök, *Térfi Béla* és ifj. *Teleki József* gróf alelnökök, *Bíró Zoltán* ügyvezető, *Mihályi Zoltán* dr. titkár, továbbá: *Bartha Dezső*, *Beyer Jenő*, *Czillinger János*, vitéz *Festetich Kristóf* gróf, *Földváry Miksa*, *Kardoss Kálmán*, *Klőzel Oszkár*, *Lády Géza*, *Lengyel Sándor*, *Mailáth György* gróf, *Molcsány Gábor*, *Osztrólczy Miklós* dr., *Papp Béla*, *Papp-Szász Tamás* dr., *Riedl László*, *Rónai György*, *Schenkengyel László*, *Takács Zsigmond*, *Tóth Bódog*, *Urbánfy Ignác* és *Zsombory Ignác* választmányi tagok, valamint *Véssey Ferenc* egyesületi tag.

Távolaradásukat kimentették: *Keglevich Gyula* gróf tiszteleti tag, továbbá *Ajtay Jenő*, *Biedermann Imre* báró, vitéz *Bontay Ferenc*, *Esterházy Móric* gróf, *Fekete Zoltán*, *Földes Tibor*, *Ivanich Ferenc*, *Károlyi Gyula* gróf, *Kovács Gábor*, vitéz *Lámfalussy Sándor*, *Lengyel Sándor*, vitéz *Marsóy Ferenc*, *Matusovits Péter*, vitéz *Onczay László*, *Roth Gyula* és vitéz *Walla Ferenc* választmányi tagok.

Waldbott Kelemen báró, elnök üdvözölte a megjelenteket, a jegyzőkönyv hitelesítésére *Mailáth György* gróf és *Zsombory Ignác* választmányi tagokat kérte fel, az ülés összehívásának a szükségét pedig a következőképen világította meg.

Tisztelt Igazgató-választmány! A legutóbbi időben a szokottnál némileg hosszabb szünetet tartottunk a választmány egymást követő ülései között. Ennek az oka azonban egyrészt az volt, hogy a rendkívül kedvezőtlen időjárás és nehéz közlekedési viszonyok mellett nem akartuk az amúgyis hátramaradt gazdasággal erősen elfoglalt Urakat a megszaporodott munkától elvonni, másrészt pedig azt reméltük, hogy az egyesületnek az erdőgazdaságot elsősorban érintő árkérdések rendezése tárgyában tett lépései eredménnyel fognak járni és ezekről az eredményekről is be fogunk számolni.

Sajnos, ez a reménységünk nem vált valóra.

Nem rajtunk és nem a földművelésügyi minisztérium illetékes tényezőin múlt az, hogy igen sok tekintetben olyan rendelkezések láttak napvilágot, amelyekkel szemben ma is még bizonyos mértékig értetlenül állunk, viszont másrészt rendezetlenül maradtak az erdőgazdaságnak olyan területei, amelyeknek a rendezéséért már minden lehető esz- közt megmozgattunk.

Elsősorban kívánjuk megemlíteni a szerfatermékek ármegállapításának a kérdését.

Amint tudni méltóztatik, a kormányintézkedések 1939. évi augusztus 26-án rögzítették azoknak az erdőgazdasági termékeknek az árát, amelyek közszükségleti cikkeknek tekintendők.

Bár több ízben fordultunk az illetékes tényezőkhöz felterjesztéssel annak a megállapítása érdekében, melyik szerfatermékeket tekintik közszükségleti cikkeknek, választ egyetlen felterjesztésünkre sem kaptunk.

A kialakított gyakorlat arról győzött meg bennünket, hogy ebből a szempontból még maguk a kormányzati tényezők sincsenek tisztában teendő intézkedéseikkel.

A jóváhagyás végett bemutatott szerződések vagy kötlevelek hónapokon át heverték és hevernek előbb az árkormánybiztosságnál, ma

a közellátási minisztérium illetékes osztályánál s a jóváhagyásoknál kialakult rendszert megállapítani nem tudunk.

Több mint fél éve kértük a kormányzat intézkedését ebben az irányban.

Rámutatunk arra, hogy az erdőgazdaságok rendkívül különböző fekvésénél és termelési viszonyainál fogva, de meg azért is, mert a szerfaválasztékok minősége annyi lépcsőzetes eltérést mutat, amit minősítési szabályokban pontosan körülírni nem lehet, szükségtelen a termelői árakba beleavatkozni.

A kész termelvények fogyasztói árának megfelelő megállapítása esetén a feldolgozó üzem a termelő gazdaságnak valóban azt a legjobb árat tudná megadni, amit a nyerstermék megfelelő feldolgozása mellett a saját érdekében megadhat.

Ez a rendszer biztosította volna a termelési helyhez közelebb fekvő feldolgozó telepek részére a helyzeti előny kihasználását, de lehetővé tette volna azt is, hogy a jobb berendezéssel, kedvezőbb kihasználással, kevesebb anyagvesztéssel dolgozó telep foglalkoztatását biztosítsuk a felesleges anyagpazarlással dolgozó, kezdetleges berendezésű telepekkel szemben.

Rámutatunk arra is, hogy a szerfából előállítandó fatermékek számottevő részét egyáltalán nem lehet közszükségleti cikknek minősíteni. Jelentékeny részük olyan, amelyeknek a felhasználása a mai nehéz viszonyok között elkerülhető, sőt bizonyos vonatkozásban célszerű is fogyasztásukat apasztani.

Márpedig az ilyen takarékoságnak egyik legerősebb eszköze az, ha az árakat szabadon hagyjuk, mert emelkedő árak mellett mindenki csak a legszükségesebb mennyiséget fogja belőlük igénybevenni.

Rámutatunk arra is, hogy az egységes ármegállapítás a rendkívül eltérő termelési viszonyok mellett kettős veszedelemmel, illetőleg nehézséggel jár.

Egyrészt a termelés költségeiben beálló aránylag csekély változások az üzemek jórészét — és éppen a legtávolabb fekvő tömegtermelőket — munkaképtelenné tehetik, másrészt az egységes feladóállomási ár megállapítása a fogyasztó felé való ármegállapítást nehezíti rendkívül meg, mert hiszen ugyanaz a feldolgozó telep esetleg 8—10 különböző helyről származó nyersanyagot vesz igénybe, amelyeknek a beszerzési ára esetről-esetre más.

A közellátási miniszter úr leiratában elismerte a gazdasági élet törvényeiből levezetett, de részéről elméletinek minősített megokolásunk helyességét, mégis elvileg az ármegállapítás mellett foglalt állást és felhívta egyesületünket, hogy az árakra vonatkozólag tegyen részletes javaslatot.

Az előző választmányi ülés kiküldötte bizottság ennek a felhívásnak megfelelően részletes javaslatot állított össze az egyes szerfaválasztékok ármegállapítására vonatkozóan.

Mivel a háborús viszonyok és nehézségek a gazdasági életben támasztott minőségi követelményeket erősen tompították, már csak azért is, hogy a mindenütt megadott termelés mégis fedezhesse az emelkedő szükségleteket, egyesületünk a felterjesztéssel kapcsolatosan rámutatott arra, hogy az ármegállapítás kiadásával egyidejűleg szükségesnek tartja a minősítési feltételek megfelelő átdolgozását is.

Ezt az álláspontunkat a kormányzat magáévá tette s a közellátásügyi miniszter úr felkérte egyesületünket, hogy lehetőleg a Magyar Fatermelők, Fakereskedők és Faiparosok Országos Egyesületével egyetértő javaslatot tegyen a minősítésre vonatkozóan.

A kiküldött bizottság ezt az új minősítési tervezetet is elkészítette, és pedig olyan formában, hogy javaslatához a fakereskedők egyesülete is úgyszólván minden változtatás nélkül hozzájárult.

Rá kellett azonban mutatnunk természetszerűleg arra, hogy a nyersanyag minősítési feltételeinek az enyhítése maga után vonja a készáru minősítési feltételeinek a megfelelő enyhítését is.

Bár utolsó felterjesztésünk óta már több, mint egy hónap mult el, a felterjesztésre választ nem kaptunk.

A zár alá vett készletek felszabeditása nem történt meg, s értetlenül állunk azok előtt a kormányintézkedések előtt, amelyek legnagyobb részét csak szaporítják az amúgyis túlterhelt adminisztráció munkáját.

Számos olyan javaslattal járultunk már a kormányzat elé, amelyek lényegében azt eredményezték volna, hogy a hatóságilag megállapított mértékű szükségletek fedezésére szolgáló vételek akadálytalanul legyenek lebonyolíthatók s csupán a készletek bejelentése alkalmával legyen köteles a termelő a megkötött ügyletekre vonatkozóan a vásárlási engedélyt bemutatni.

Kétségtelen, hogy a kormányzat ma már ismeri, hiszen ismernie kell, azokat a nehézségeket, amik mind szerfában, mind tűzifában a nélkülözhetetlen szükségletek kielégítésére feltétlenül forgalomba hozandók.

Azt javasoltuk ezért, adja ki a kormányzat a vásárlási engedélyket előre és mondja ki azt, hogy a vásárlási engedély alapján kötött szerződések nem szorulnak hatósági jóváhagyásra, hanem csupán a készletek bejelentésekor kell a vásárlási engedélyt is bemutatni.

Nem lett volna akadálya annak, hogy az esetleg támadt nehézségek elhárítása és a szükségletek arányos fedezése érdekében a kormányzat csak a fogyasztás egy bizonyos százalékára adja ki a vásárlási engedélyt.

Az ilyen eljárás mellett feltétlenül képződő tartalékok elegendők lettek volna a faellátásban mutatkozó aránytalanságok kiegyenlítésére és a váratlanul mutatkozó hiányok fedezésére is.

Sajnos, ez a javaslatunk sem talált elfogadásra.

Az eredmény az volt, hogy az ügyletkötés számottevő ideig szünetelt, sőt ma is nagyon vontatott.

A szállítások elapadtak abban az időben, amikor még munka- és fuvarerő jobban állott rendelkezésre és vasúti kocsikat is megfelelő számban lehetett kapni.

Félő, hogy ezeket a hiányokat a most bekövetkezett helyzetváltás folytán — amire azonban egyesületünk már szintén előre rámutatott — nem tudjuk pótolni.

Ugyancsak hiába mutattunk rá arra, hogy a munkabérek, de különösen a fuvardíjak emelkedése teljesen megokoltá tette az összes erdőgazdasági termékek árának az emelését.

A legutóbb megjelent s a budapesti tűzifaárakat módosító közellátási miniszteri rendelettel kapcsolatban felhívtuk a közellátásügyi m. kir. miniszter úr figyelmét arra, hogy a rendelet értelmezése zavaros, nehézségeket okoz és különösen az ez évi meghosszabbított termelési időszak mellett sok félreértésre és pereskedésre szolgáltat alkalmat.

Rámutattunk arra az egyenlőtlen elbánásra is, amelyik a forgalmiadó-váltság, valamint egyéb, az üzemet terhelő kiadástoppletek felszámítása tekintetében az erdőgazdaság és az ipar vagy bányaművelés között máig is fennáll.

Sőt módját ejtettem annak is, hogy ezt a panaszunkat a miniszter-elnök úrhoz is eljuttassam.

Sajnos, mindezek nem vezettek semmi kézzelfogható eredményre. Nem tudjuk, hogy mit hoz a közeljövő, de éppen ezért meglehetősen *aggodalommal tekintünk az ellátás elé, amelynek az esetleges zavaraiért és zökkenőieért a felelősséget el kell magunkról háritani!*

Hiszen egyesületünk évek óta mindent elkövet, hogy ezen a területen könnyebbséget, megnyugvást tudjon kieszközölni, s nem rajtunk múlt, hogy mindezek a törekvéseink eredménytelenek maradtak.

Egyébként a tisztelt Igazgató-választmányok módjában lesz ezekhez a kérdésekhez az árkérdés tárgyalása során részleteikben is hozzászólni.

Szükségesnek tartom külön kiemelni azt az örvendetes szaporodást, ami az utolsó időben az egyesület taglétszámában beállott.

Különösen a visszakerült területek erdőbirtokosságai léptek be igen szép számmal és a tagdíjak olyan bőkezű megállapításával, ami az egyesület tagdíjbevételeinek majdnem 25%-os emelkedését jelenti.

Őszinte elismeréssel kell megemlékeznem a m. kir. erdőfelügyelőségek tagjainak a jóakarató támogatásáról és buzgólkodásáról, akik az erdőbirtokosságok nagy részét megszerezték az egyesület tagjaiul és a faeladási hirdetményeknek a lapunkban való közzétételével is jelentékenyen megkönnyítik folyóiratunk kiadását és állandó szinten való tartását.

Egyénileg is ki kell emelnem elsősorban *Istvánffy József* m. kir. főerdőtanácsos, besztercei erdőigazgató urat, aki az egész kerületét behozta egyesületünkbe, továbbá *Sára Jenő* m. kir. erdőtanácsos és *Bély Sándor* m. kir. főerdőmérnök, valamint *Gábor Ferenc* m. kir. erdőmérnök urakat, akik igen eredményesen buzgólkodtak új tagok szerzésében.

Meggyőződésem az, hogy *ha birtokos-tagtársaink ugyanilyen lelkesedéssel karolnák fel a taggyűjtést az erdőbirtokosok körében*, könnyen elérhetnők azt, hogy az a sok csonkaországi erdőbirtokos, aki ma még nincs közöttünk, szintén belépne tagjaink közé. Ez pedig nemcsak az egyesület anyagi helyzetének a megkönnyebbedése tekintetében jelentene igen sokat, de feltétlenül fokozná egyesületünk súlyát és tekintélyét is.

Méltóztassék ezért megengedni, hogy amikor a tisztelt Igazgató-választmányt arra kérem, nyilvánítsa az előbb említett uraknak az egyesület érdekében kifejtett önzetlen és odaadó fáradozásukért jegyzőkönyvileg köszönetét és bizza meg ennek közlésével az elnökséget, egyúttal birtokostársainkhoz is azt a kérést intézzem: támogassák meleg szívvvel az egyesület ügyét erdőbirtokos-társaik között is. (*Helyeslés!*)

Vuk Gyula napirend előtti felszólalásában meleg szavakkal emlékezett meg az elnök bőkezűségéről, amely a *Kormányzó Úr* Öfömméltóságának olajfestményben készült arcképével gazdagította a közgyűlési termet.

Javaslatára az igazgató-választmány egyhangú lelkesedéssel úgy határozott, hogy az értékes adományért az egyesület hálás köszönetét jegyzőkönyvében is megörökíti.

Mihályi Zoltán dr., titkár: bejelentette, hogy a földművelésügyi miniszter úr az egyesületnek a folyó évre szánt támogatás első részleteként újból 5000 pengőt utalt át és hangsúlyozta, hogy a most már rendszeressé vált anyagi segítségért elsősorban *Molcsány Gábor* miniszteri osztályfőnök urat illeti köszönet. (*Eljenzés.*)

Indítványára az igazgató-választmány egyhangúlag úgy határo-

zott, hogy az adományért őszinte háláját fejezi ki a földművelésügyi miniszter úrnak.

Molcsány Gábor közölte a választmánnyal, hogy az évi rendes támogatáson felül a miniszter úr Ónagyméltósága az egyesület 75 éves jubileuma alkalmából — a hivatalos helyiségek tatarozására — 25.000 pengő rendkívüli segílyt utalt ki. (*Eljenzés!*)

Az elnök az egyesület leghálásabb köszönetét fejezte ki a nagylelkű elhatározásért és felkérte *Molcsány Öméltóságát* ennek a tolmácsolására, addig is, amíg a hivatalos leirat megérkezik.

A titkár bejelentette, hogy a *Greguss-féle* munka kiadásának a költségeihez — *Biró Zoltán* személyes kérésére — a Magyar Tudományos Akadémia is 1000 pengővel járult hozzá és így a nyomtatás megkezdhető.

Indítványára az igazgató-választmány egyhangúlag úgy határozott, hogy a jelentős adományért őszinte háláját fejezi ki a Magyar Tudományos Akadémia elnökségének.

Végül bejelentette a *titkár*, hogy az Erdészeti Zsebnaptár nyomdai munkája nagy mértékben előrehaladt és ha újabb akadályok nem támadnak, az egyre jobban sürgetett segédkönyv a nyár folyamán megjelenik. Vázolta azokat a nehézségeket, amelyek a kéziratok összeállítását és kiadását gátolták; kifejtette, hogy a rendkívüli viszonyok következtében ma már a nyomda is csak csökkentett létszámmal dolgozik, ezért lassúbbá vált a munka. Olyan kiadvány esetében azonban, amelynek minden betűje és száma fontos adat, fokozott lelkiismeretességre és ellenőrzésre van szükség.

Biró Zoltán ügyvezető a fagazdaságnak az elnöki megnyitóban is említett nehéz helyzetével foglalkozott részletesen.

Hangsúlyozta, hogy a szerfaárakra vonatkozó egyesületi javaslat összeállítását lényegesen megkönnyítette *Véssey Ferenc* közreműködése, aki pontos árelemzéseket hozott magával a bizottsági tárgyalásokra és kidolgozta a minősítési feltételek enyhítésére vonatkozó javaslatot, amelyet a Magyar Fatermelők, Fakereskedők és Faiparosok Országos Egyesülete is teljes egészében elfogadott.

Indítványára az igazgató-választmány egyhangúlag úgy határozott, hogy *Véssey Ferenc* vezérigazgató úrnak értékes közreműködéséért az egyesület hálás köszönetét tolmácsolja.

Az *ügyvezető* a továbbiakban összefoglaló képet adott az egyesületnek a fagazdaság terén mutatkozó nehézségek leküzdésére irányuló harcairól. Az érdekképviselő ismételten sürgette a függőben lévő és halasztást nem tűrő kérdések rendezését, megokolt felterjesztésekben fejezte ki aggályait a napvilágot látott vagy tervbevett rendeletek egyes helytelen intézkedéseivel szemben és többször felvetette a felelősség kérdését is.

Mindezek alapján azt a javaslatot tette, forduljon az egyesület megegyezés részletesen megokolt beadvánnyal az összes illetékes kormánytényezőkhöz és kérje a sürgős kérdések haladéktalan rendezését, mert a helyzet egyre rosszabbodik és igen súlyos következményekkel fenyeget.

Osztróluczky Miklós dr. kifejtette, hogy a bajok két forrásra vezethetők vissza: 1. a szerfaválasztékoknak nincsen hivatalosan megállapított ára; 2. a tűzifaárak nem megfelelők. Az egyesületet, mint a magyar erdőgazdaság egyetlen érdekképviselőt, komoly felelősség terheli, ezért szükséges lenne a nagy nyilvánosság előtt is rámutatni min-

den nehézségre. Végül azt kérte, tegyék szavá az egyesület törvényhozó tagjai a képviselő-, illetőleg felsőházban a helyzet tarthatatlanságát.

Ifj. Teleki József gróf megítélése szerint a szállítási igazolványrendszerrel a földművelésügyi minisztérium jelentékenyen könnyített az Alföld tűzifaellátásán. A fuvarozás azért válik egyre nehezebbé, mert a hatóságilag megállapított áron nem lehet takarmányt kapni és így az állattartó gazdák valóban nem fuvarozhatnak napi 17 pengőért.

Két kérdésre kívánt választ kapni: 1. Biztosított-e a télre az ország tűzifazükséglete? 2. Lesz-e Nagy-Budapesten elég tűzifa?

Zsombory Ignác kifejtette, hogy tavaly májusra a tűzifakereskedők minden szükségletüket lekötötték, az idén ellenben alig 10%-át. Nézete szerint a tűzifaellátás a télre a legkomolyabb válságba jut, mert a termelés is kevesebb volt, mint az elmúlt évben, a szállításnál pedig szinte leküzdhetetlen akadályokkal kell megbirkóznia.

A szerfaválasztékok árának a megállapítása most már véglegesen elkészült és amennyiben a szabályozás visszaható rendelkezéseket tartalmazna, az nemcsak a fakereskedőket, hanem az erdőbirtokosok nagy részét is igen érzékenyen sújtaná.

Feltétlenül szükséges, hogy az egyesület a kormányhoz intézendő emlékiratában felvesse a felelősség kérdését is és nyomatékosan rámutasson mégegyszer, hogy már évek óta ismétli — sajnos hiába — komoly felfelmentéseit.

Véssey Ferenc mindenben helyeselte *Zsombory* álláspontját és hangsúlyozta, hogy a tűzifaellátás terén mutatkozó nehézségek miatt a fakereskedők és fogyasztók máris az erdőbirtokosokat vádolják. Ezt a gyanúsítást az egyesületnek a legerélyesebben el kell hártania magától.

Kardoss Kálmán a fuvarozás házi megszervezése érdekében emelt szót és lehetetne a kérdést, nem lehetne-e az erdőgazdaságok részére ezen az alapon megfelelő mennyiségű takarmányt biztosítani.

Az elnök kifejtette, hogy a közellátási miniszter úr már igen nehéz körülmények között vette át hivatala vezetését és a külpolitikai viszonyok sok helyesen megítélt kérdés okszerű rendezését odázták el.

Az érdekképviselőknek azonban komoly kötelessége, hogy minden aggályának hangot adjon és ezért azt indítványozta, foglalja az egyesület emlékiratba az elhangzottakat és terjessze sürgősen az illetékes kormányzati tényezők elé.

Az igazgató-választmány egyhangúlag *Biró Zoltán*, illetőleg az elnök javaslata szerint határozott.

A titkár bejelentette, hogy felvételüket kérték az egyesületbe a következők: 1. Erdőbirtokosok: özv. gróf *Esterházy Pálné*, *Haggenmacher Ottó*, *Kendeffy Lajosné*, *Mándy Tibor*, *Futásfalvi Márton József*, *Szapáry Emil* gróf és vitéz *Vay László*; a következő városok, illetőleg községek: *Borgóprund*, *Felsőszászfalu*, *Friss*, *Gyergyószentmiklós*, *Kisilva*, *Kissajó*, *Kiszsolna*, *Les*, *Magura*, *Major*, *Monorfalva*, *Monorfalva-Gledény*, *Mosonmagyaróvár*, *Nagybereg*, *Nagyilva*, *Naszódvidéki* volt határőrközségek, *Óradna*, *Petres*, *Pinták*, *Rimaszombat*, *Szentjózsef*, *Tacs*, *Tarpa* és *Tekerőpatak*; a következő erdőbirtokossági társulatok: *Bánffyhunrad*, *Csikszentkirály*, *Csíkverebes*, *Esztergom*, *Gát*, *Felsővisó*, *Gernyeszeg*, *Görgényszentimre*, *Harasztifalu*, *Izсныéte*, *Jód*, *Kács*, *Kézdiszentlélek*, *Kisbodak*, *Kovácsvágás*, *Kovászó*, *Körmend*, *Makkosjánosi*, *Nagybacon*, *Nagyborosnyó*, *Novaj*, *Oltszem*, *Sajósolymos*, *Sajóvelezd*, *Sepsiszentgyörgy*, *Somorja*, *Suly*, *Tekerőpatak*, *Tiha*, *Torna*, *Vajka* és *Visóoroszi*; a somogyacsai Legeltetési Társulat; továbbá: *Gróf Benyovszky Mór* és *Móricné Erdészeti Hivatala*, a *Csornai Premontrei Prépostság*; *Gazdasági Intéző-*

sége, a Győri Székeskáptalan Jóságfelügyelősege és a Jódi Gör. Kath. Egyház. 2. Erdőmérnökök: Babos Imre, Bouquet Frigyes, Fröhlich Pál, Fülöpp Zoltán, Györke Ernő, Imreh Dezső, Lukács Ottó, Náudvary Jenő, ifj. Pászthy Ferenc, Székely Géza, Szóts Ernő, Sztankó Zoltán, Szukits János és Valics János. 3. Erdőmérnökhallgatók: Büttner Gyula, Halász Aladár, Hopp József, Horváth Endre, Horváth Miklós, Molnár István, vitéz Szőnyi S. László és Tóth Béla. 4. Üzemi tisztek: Angyalossy István, Milota Artur, Zechner Ernő. 5. Vállalatok: Furnir és Lemez-művek Rt., a Győri Ipartelepek Rt., „Tölgy“ Faipari és Kereskedelmi Rt. 6. Fakereskedők: Ács János, Clemens és Prall, Molnár Árpád, Németh Péter, Simó Andor, végül 7. Kosch Emil és Rubchich László dr. részvénytársasági igazgatók és Payer Goldschmidt Ferenc ny. állatorvos.

Indítványára az igazgató-választmány valamennyi jelentkezőt egyhangúlag az egyesület tagjai sorába iktatta és egyéb tárgy híjján az elnök az ülést berekesztette.

IRODALOM

Backmund: Az erdő vándorlása az Alpok előterében. (*Der Wandel des Waldes im Alpenvorland.*) J. D. Sauerländer kiadása. Frankfurt a. M., 1941. Ára 5 RM.; külföldieknek 25% engedmény.

A Göring Hermann Német Erdészettudományi Akadémia Kiadványai-nak 4. köteteként jelent meg a 126 oldalra terjedő munka, amely igen értékes adatokkal gyarapítja az erdő fejlődéstörténetére vonatkozó ismereteinket.

Bajorországnak az Alpok és a Duna között fekvő területe az egész német birodalom egyik legkultúraltabb része, nem csoda tehát, hogy erdőgazdaságáról a régi időkben is több feljegyzés maradt fenn, mint más vidékeken.

A szerző az 1550-től 1850-ig terjedő időszakot dolgozta fel könyvében, amely 3 főrésze oszlik.

A XVI. század végéről az V. Vilmos bajor herceg utasítására készült erdőleírások az első hiteles és eléggé bőséges írásbeli források a bajorországi rendszeres erdőgazdaság történetének. Az 1752. évi december hó 5-én kelt választófejedelemi rendelet már pontos erdőleltárak készítését írja elő, tehát részletesebb adatokat tartalmaz a fafajokról, állományalakokról, használatokról és a régebbi helyzettel szemben addig bekövetkezett változásokról.

Az 1800-as évek elején készülnek az első és igazán alapos üzempelvek; ezekre épült fel a múlt század derekán az egyre belterjesebb váló gazdálkodás.

A szerző különös súlyt fektetett arra, hogy mind a három korokban kimutassa, milyen kapcsolatok állottak fenn az erdő- és a mezőgazdaság között és melyek voltak azok a változások, amelyeket az erdőnek kezdetben az állattenyésztés fejlődése, később pedig a szántóterület szaporítása érdekében el kellett viselnie. Ezek a változások — miként Németország egyéb vidékein — nem voltak előnyösek az erdő fejlődése szempontjából, de mindig a kultúra előrehaladását jelezték és így nemcsak több megértésre tarthattak számot a múlt bírálatában, hanem egyben értékes tanulságokkal is szolgálnak.

Székács Vince: Vadászemlékeimből. (Kézirat. Pestszenterzsébet, 1941.)

Néhány gépirásos példányban készült csak a 70 oldalra terjedő, izléses kötésű füzet, amelynek minden sora a régi szép világot idézi.